

Erkenning

Of je nu wilt of niet, het leven leert je steeds dezelfde les. Net zo lang tot je het door hebt. Dat kan soms best lang duren en je kunt er af en toe ook goed moedeloos van worden. Onlangs viel bij mij het kwartje. Gelukkig viel het samen met een flinke dosis humor. Ik kon heel hard lachen om de poets die het leven mij had gebakken. Het bord voor mijn kop was verdwenen en eindelijk had ik het door. Er was zeg maar, bewustzijn ontstaan.

Ik weet nog goed dat ik in 1998 mijn diploma tot Hatha Yoga docent had behaald. Ik was blij met het papiertje. Toch zat er een 'maar' aan dit diploma, het werd niet erkend door de VYN. Er volgden nog een aantal opleidingen en het leven ging door zonder erkenning. Dat ging trouwens prima, er was geen haan die er naar kraaide.

Ondertussen hield ik me bezig met waarom ik zo graag erkend wilde worden, door wie ik erkend wilde worden en het vinden van erkenning in mijzelf. Ook al weet ik dat alleen ik degene ben die mijn ik-in-de-wereld erkenning kan geven, het was nog steeds belangrijk voor mij om in mijn vakgebied erkend te worden door een overkoepelende organisatie.

Omdat ik niet vanaf de zijlijn wilde mopperen dat ik er niet bij mocht, besloot ik de persoonlijke leerroute te volgen bij Samsara, zodat ik me via die weg toch als lid kon aanmelden. In 2019 was het zover, ik had eindelijk die fel begeerde erkenning door de VYN.

Het leven ging zoals altijd door. Nu met erkenning, maar zonder dat dit werkelijk een verandering betekende in wie ik ben en wat ik te bieden heb. Ik had mooie lessen geleerd bij Samsara en dit voegde ik toe aan wat ik toch al deed, les geven, nadenken over les geven en schrijven over les geven.

Een paar van deze stukjes deelde ik in de Nieuwsbrief. Al snel volgden het lidmaatschap van de PR commissie, werd ik voorzitter van deze commissie en daarmee ook (aspirant) bestuurslid.

En toen zag ik de enorme grap van de hele situatie. Waar ik al die jaren de erkenning van buitenaf nodig dacht te hebben, ben ik als (aspirant) bestuurslid nu zelf die erkenning van buitenaf geworden. In feite erken ik door mijn lidmaatschap van de VYN en de rol die ik binnen de Vereniging mag vervullen mezelf.

Wat een grap. Al die moeite om uiteindelijk uit te komen bij de erkenning van mijzelf.

Wat hoopte ik toch al die jaren te bereiken? Wat is het dat het zo lang geduurd heeft dat het kwartje kon vallen?

Nu zou ik kunnen denken: "Oké, wanneer ik mij zelf erken, wat heeft het lidmaatschap van de VYN dan nog voor zin". Het mezelf zichtbaar maken, was de laatste stap in het proces naar erkenning van het ik-in-de-wereld. Het oude is voorbij en iets nieuws heeft tot bloei mogen komen. Nu deze ego-structuur zichzelf doorziet, heb ik geen erkenning meer nodig van de vereniging. En precies hier ligt de transformatie. Nu ik geen erkenning meer nodig heb van de vereniging ervaar ik de vrijheid om in openheid mijn visie en ideeën over de ontwikkeling van de yogabeoefening in Nederland te delen met het grotere geheel. Of er nu erkenning of afwijzing komt, maakt niet zoveel meer uit. De vraag ligt voor mij niet langer in wat ik nodig heb van de vereniging. De vraag ligt nu bij hoe ik mij kan inzetten voor het grotere geheel.

In gedachten ga ik terug naar 1998, naar mijn eerste levende leraar, Bernadette Fretz. Ik denk terug aan het lange proces van zelf-erkenning dat ik bij haar ben gestart en alle lessen die ik daarna bij andere docenten heb mogen leren en nog steeds leer. Transformatie is een doorgaand proces van dat wat in onszelf tot bewustzijn mag komen. Net als dat de ontwikkeling van bewustzijn een doorgaand proces is van dat wat in onszelf tot transformatie mag komen. Tot alle kwartjes zijn gevallen, soms met een flinke dosis humor.